

EEN ZEER GROOTE VISCH.

Onder bovenstaand opschrift ontvangen wij van den heer R. A. OGTE-
ROR, koopvaardij-kapitein, thans geplaatst aan het Meteorologisch
Instituut, afdeling Zeevaart, het volgende extract uit het scheeps-
journaal van het schip Scheveningen, gezagvoerder K. D. BRUINING. Wij
laten het hier onveranderd volgen.

„Op den 30 Mei 1865, aan boord van het barkschip Scheveningen,
ontwaarde men ten 3 uur des namiddags een voorwerp, in het N. O.
van ons, veel gelijkende op een eiland en wel op Toppershoedje in
straat Sunda. Na hetzelfde herhaaldelijk te hebben opgenomen, scheen
het ons niets anders te zijn.

„Inmiddels ging de kapitein met den verrekijker in den barkstop, en
kon ook van dáár niets anders vermoeden dan een eiland te zien.
Daar wij, volgens ons bestek, op 36° 19' Z. Br. en 3° 47' O. L. geen
bekend land konden zien, besloot de kapitein af te houden (de wind
was Z. W. en de koers O. Z. O.) om, indien het werkelijk land was,
naauwkeurig op te nemen en zoo mogelijk ten algemeenen nutte de
lengte en breedte te bepalen. Nog bij de nadering konde niemand het
een ander aanzien toeschrijven dan bovengenoemd eiland. Maar daar
hetzelfde N. O. was gepeild per kompas en wij om de N. O. afhielden,
bleek het alras een drijvend voorwerp te zijn, doch daar wij sedert
eenige dagen N. oostelijke afdrijving (stroom) ondervonden hadden,
dacht men dit ook hier het geval te zijn, nog steeds niets anders ver-
moedende dan een eiland te zien, hielden meer af om de N. N. O. en N.
t. O. en daar het voorwerp nog te veel om de noord trok, veronder-
stelden wij, dat het, alhoewel veel te groot zijnde, een onderste boven
drijvend schip moest zijn, hielden meer af, tot noord, en bij de nadering
bleek het, bepaaldelijk door de spiegelgladde oppervlakte, dat het geen
land konde zijn. Allengs kreeg het meer het aanzien van een onderste
boven liggend schip en ontwaarden aan hetzelfde overlansche strepen
alsof het geplankt was. Ziende dat er geen branding of iets dergelijks
gevaarlijks in den omtrek was, besloot men er dicht langs heen te houden
om het naauwkeurig te onderzoeken. Op ongeveer $\frac{1}{4}$ mijl (zeemijl) gena-
derd, bespeurden wij een streep vet of traan op het water en ondervonden
tegelijker tijd eene walgelijke reuk. Tot op 2 kabellengten genaderd¹⁾,
zagen wij tot onzer aller verwondering een zeegedrocht van ontzagge-

¹⁾ Een kabellengte is 120 vadem à 6 voet per vm.

lijke grootte, en aan het eerst naderende einde een staart, veel gelijkende op een uitstekend rif, van een kwalachtige kleur, ook zagen wij aan de eene zijde een vin met een daarbij zijnd gat. De eivormige gedaante van het ligchaam was geribd, gelijk een geklonkene boot, doch de naden een weinig doorschijnend en gelijk de kleur van de staart. Van den kop hebben wij niets gezien, doch van de plaats waar wij den kop dachten te zijn, hebben wij het gedrocht water zien opblazen ter halve hoogte van het ligchaam. Daar het inmiddels te donker was geworden om het schip te wenden, en het dier andermaal te bezigtigen, bleven wij aan hetzelfde een naauwkeurig onderzoek verschuldigd. Beschouwende het als een nooit of ten minste zeldzaam gezien zeegedrocht, waarvan de lengte van het eivormig ligchaam was: ongeveer 130 voeten, de breedte van het ligchaam 40 voeten, de hoogte van hetzelfde 40 voeten, lengte van den staart voorzoover zichtbaar 20 voeten, breedte van den staart 8 voeten."

(was get.) K. D. BRUINING, gezagvoerder.

H. HOOGERWERFF, 1e stuurman.

De heer OCTEROP schreef bij gelegenheid der toezending nog het volgende:

"Men ziet er is in het gansche verhaal geene vergelijking met den walvisch. Trouwens die kent de zeeman te goed, zelfs hij, die slechts een paar reizen de zuidelijke zeeën bevaren heeft, zal er niet aan denken deze vergelijking te maken.

"De lengte- en breedte-bepaling van dat dier, schijnbaar geheel willekeurig, is dit, naar ik meen, niet. De lengte van het schip, die omstreeks 120 á 130 voet kan zijn, is blijkbaar als maatstaf voor de lengte gebezigd, terwijl voor de breedte die van het schip (35 voet) en voor de hoogte die der ondermasten (45 voet) ter vergelijking zal gebezigd zijn."

De heer OCTEROP zal mij ten goede houden, indien ik, in weerwil zijner meening, dat het dier, waarvan hier sprake is, niet *de* walvisch kan geweest zijn, het toch voor een walvischachtig dier verklaar. Zeer waarschijnlijk was het een gewonde vinvisch (*Balaenoptera*), ofschoon, voor zoo ver ik weet, van de grootste soort, *Balaenoptera boops*, nog nimmer zoo groote individu's gezien zijn, als waarvan hier de maten zijn opgegeven. Hierbij verdient aangestipt te worden, dat de vinvisschen ter weerszijde van het ligchaam een overlangs loopende huidplooi hebben, welke rekenschap geeft van hetgeen in dit bericht „geplankt" wordt genoemd.

HARTING